

Patrick LATEUR

Dichter en auteur

In een marathonvoorstelling brachten acteurs als Gene BERVOETS en Nathalie MESKENS onlangs de drieduizend jaar oude *Ilias* van Homeros tot leven in de aardig bekkende vertaling van Patrick LATEUR. Pas op zijn veertigste schoot die uit de startblokken en nu, op zijn 65ste, valt hij van het ene grootse project in het andere. Zo schreef hij de tekst voor de *Passiespelen Tegelen 2015*.

‘Deze keer zal het toch wel eens goed aflopen, zeker?’

Lieve WOUTERS

Een Latijnse spreuk – uiteraard – aan de deurpost. *Pax et bonum*, vrede en alle goeds, de vaste begroeting van de heilige Franciscus van Assisi. Die inspireerde Patrick LATEUR tot een van zijn eerste dichtbundels. Klassieke teksten enerzijds en het geloofsverhaal anderzijds zijn tot op vandaag de grote inspiratiebronnen van de auteur. „Voor mij gaat het erom schoonheid door te geven. En met die schoonheid gaan ook goedheid en waarheid gepaard.”

– Als men u uit Nederland komt vragen om de tekst te schrijven voor bekende passiespelen als die van Tegelen, hoe reageert u dan?

Behoorlijk verrast. Ik weet nog altijd niet hoe ze op mijn naam kwamen. Uit mijn werk – *Catacomben* en *Kruisweg in de stad* – kunnen ze wel afleiden dat ik mijn geloof niet wegsteek en het geloofsverhaal tegelijk probeer te actualiseren. De naam Tegelen deed wel een belletje rinkelen, maar niet veel meer dan dat. Wel was het me meteen duidelijk dat dit een opdracht was om ‘u’ tegen te zeggen. Ik trok er dus op uit om te zien welk vlees ik in de kuip had. De eerste kennismaking met dat Limburgse dorp nabij Venlo bracht me terug naar het Beveren-Leie van mijn jeugd: misdienaars in rode toog met witte superplie, al lang niet meer gezien.

– Is er ruimte om het evenement eigentijds in te vullen?

De initiatiefnemers breken geen progressieve potten, maar slagen er toch in de passiespelen, die al sinds 1931 om de vijf jaar worden opgevoerd, nieuw leven in te blazen. Zo engageerden ze bij de vorige editie in 2010 een bekende Nederlandse regisseur, artistiek top. De vorige editie bracht na een dipje toch weer 50.000 man op de been.

Lang geleden werd voor de vijfjaarlijkse opvoering een openluchttheater gebouwd, compleet met antiek decor. Dat moeten ze echt wel eens herzien, maar voorts weet ik nu al dat het geen ouderwets spektakel wordt. Ik legde in mijn tekst eigen accenten, die evangelisch en herkenbaar blijven.

– Hoe pakte u deze opdracht aan?

Hoe vertel je het verhaal van Jezus als je het al duizendmaal zelf hebt gehoord?

Schoonheid doorgeven in vorm en inhoud blijft de drijfveer van classicus Patrick Lateur. © Frank Bahn Müller

Als kind wachtte ik elk jaar gespannen af: nu zal het toch wel eens goed aflopen, zeker? Inmiddels heb je het verhaal al van talloze kanten belicht. Je bent er zo mee vergroeid dat het gevaarlijk bekend is. De grootste opdracht was dan ook om de vanzelfsprekendheid ervan te doorbreken.

„Ik houd van structuur in teksten, omdat die de helderheid ten goede komt en dus ook de schoonheid”

Jezus was een man van 33, net zo oud dus als mijn zoon Servaas nu. Ik ben Hem puur menselijk beginnen lezen om te proberen me te realiseren wat daar nu precies gebeurd was. Veel mensen hebben nog een beaat beeld van de kruisdrager. Zo'n beeld staat echter zo ver van ons af, dat het niet raakt en niet oproept. Zonder de

Wet en de traditie af te schaffen, kwam Jezus op voor een compleet nieuwe geest en daarvoor moest Hij sterven. Dat is de harde waarheid.

– Loopt de passie in uw ogen dan niet goed af?

Klassieke kruiswegen tellen veertien staties, waarbij de laatste statie uitbeeldt hoe Jezus in het graf wordt gelegd. De kruisdood staat centraal, maar er is geen Golgota zonder Pasen, geen lijden zonder verrijzenis. Een hedendaagse kunstenaar als Luc Hoenraet voegt daarom een vijftiende statie toe om de verrijzenis te beklemtonen. Ik vind dat zeer terecht.

Zelf voegde ik een proloog en epiloog toe aan mijn tekst. Daarin maken we kennis met de Emmaüsgangers. Het stuk eindigt met Jezus die samen met hen het brood breekt, overigens op dezelfde locatie als waar even tevoren het Laatste Avondmaal in beeld wordt gebracht. Het verhaal krijgt op die manier een open einde. Het verhaal gaat voort.

De titel is overigens *Lente in Galilea*, waarmee opnieuw de nadruk wordt gelegd op de hoop, het nieuwe begin.

– Net als voor *Ilias*. *Wrok in Troje* koos u ook voor de tekst van dit project voor vijfvoetige jamben. Waarom?

Ik houd van gestructureerde teksten, omdat structuur de helderheid ten goede komt. De vijfvoetige jambe geeft bovendien een ritmiek die in het Nederlands aardig bekt. Dat ondervonden we alvast bij de *Ilias*marathon.

Met de structuur van de tragedie wil ik ook onderstrepen dat er in het passieverhaal een tragedie steekt, waaraan ik een heldere structuur wou meegeven: pro- en epiloog, zes bedrijven, afgewisseld met evenveel liederen. In zo'n structuur zit een schoonheid die tegelijk de inhoud versterkt en de lezer of toeschouwer gevoelig maakt voor wat er aan goedheid en waarheid in dat verhaal steekt.

Patrick Lateur, *Lente in Galilea*. Een passiespel, Halewijn, Antwerpen, 2014, 14.95 euro. Bestelinformatie vindt u verder op bladzijde 15. Het boek wordt op 21 maart om 19.30 uur door kardinaal Danneels voorgesteld in de Sint-Annakerk in Aalst (Oude Gentbaan).